

ע"פ 2044/13 - שלום שי בן שטרית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוריהם פליליים

ע"פ 2044/13

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט א' שחם

לפני:

שלום שי בן שטרית

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על ההחלטה דין מיום 22.11.2012 ועל גזר דין
מיום 31.01.2013 של בית המשפט המחוזי בנצרת
בת"פ 33577-04-12 שניתנו על ידי כבוד השופט י' בן
חמו.

(16.01.2014) ט"ו בשבט התשע"ד

תאריך הישיבה:

עו"ד רז יוסף

בשם המערער:

עו"ד שאול כהן

בשם המשיבה:

פסק דין

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 22.11.2012 ועל גזר דין מיום 31.1.2013 שניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט י' בן-חמו) בת"פ 33577-04-12. בהכרעת הדיון הורשע המערער בתום שמייעת ראיות בהחזקת נשך, לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); נשיאת נשך, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק; חבלה בכונה מחמורה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; וריות באזר מגורים, לפי סעיף 340א לחוק. בגזר הדיון הושתו על המערער ארבע שנים מאסר לרצוי בפועל בגין תקופת מעצרו; מאסר מותנה בן שנתיים למשך שלוש שנים מיום שחררו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור איזו מבחן העברות שבביצוע הורשע.

1. העובדות: ביום 20.4.2012 בסמוך לשעה 00:00 נפגשו עידן חלייף (להלן: עידן או המתلون) והמערער בסמוך למתנו"ס בית הידיות הנמצא בשיכון ד' בבית-שאן. בין המערער לבין עידן נתגלו ויכוח מהלכו זרך עידן כוס שהייתה בידי לכיוונו של המערער והחל לבrhoח מהמקום. בתגובהו של המערער אקדח שהיה ברשותו, אותו החזק שלא כדין, וירה לעבר עידן שלוש יריות. ירייה אחת חלפה בסמוך בראשו של עידן, השנייה בסמוך לגבו והשלישית פגעה בירכו השמאלית וגרמה לו לשירטה. משכך הואשם המערער בעברות שבביצוע הורשע כמפורט ברישא.

2. דין והכרעה: לאחר ששמענו את טענות הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגיעו לכל מסקנה כי יש לדחות את הערעור על שני ראשי. הראייה המרכזית המצדיקה את הרשות המערער בנסיבות העניין היא הודהתו בבית המשפט כי ביום ובזמן הרלבנטי הוא התעמת עם המתلون בזירת האירוע. ברם, לטענותו הוא סטר למתلون לאחר זה זרך עליי כוס. כפועל יצא מהודהה זו של המערער המחלוקת בבית המשפט המחוזי הייתה עובדתית – האם בוצע ירי והאם המערער הוא זה שביצע את הירי. בית המשפט המחוזי קבע כי מסכת הראיות הנסיבות מובילה למסקנה אחת אפשרית לפיה בוצע ירי ומערער הוא שירה במתلون [ראו למשל: ע"פ 3974/92 אחולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 1993, 570, 565; ע"פ 9372/03 פון וייל נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) (2004); ע"פ 7052/06 יגאל נ' מדינת ישראל (27.4.2009)]. במסקנה זו של בית המשפט המחוזי לא מצאנו כל עילה להטערב ובענין זה מקובלת עליינו עדמתה של המשיבה כפי שנטענה בדיון שנערך לפנינו על ידי בא כוהה ע"ד שאל כהן [ראו למשל: ע"פ 411/84 מדינת ישראל נ' לביב, פ"ד לט(1) 293, 302-303 (1985); ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רביבוץ (22.4.2010), פסקה 50; ע"פ 4115/08 גלעד נ' מדינת ישראל (24.1.2011), פסקה 5].

3. בכל הכבוד לטענותו של המערער – באמצעות בא כוהו, ע"ד יוסף רז – כנגד הראיות שהובילו את בית המשפט המחוזי לבסת מצא עובדתי לפיו בוצע ירי מאקדח במועד הרלבנטי, מדובר בטענות המכונות נגד מצאי עובדה ומהימנות שבית משפט זה אינו גוטה להטערב בהם אלא במקרים חריגים [ראו למשל: ע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.2009), פסקה 32; ע"פ 10479/08 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2009), פסקאות 21-20; ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2009), פסקה 31]. מקרה זה אינו נמנה על אותן במקרים חריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור. הממצא אודות ירי מאקדח במועד הרלבנטי מבוסס היטב על חומר הראיות והעדויות. בראש ובראשונה מבוסס ממצא זה על הימצאותו של קליע בזירה. אף אם יש טעם בטענותו של המערער כי לא הוגשה חווית דעת בליטטיית בונגע לקלייע, הרי שדי לעניין זה באימוץ הודעותיהם של העדים כפי שנמסרו בחקירה המשפטית, להבדיל מעדויותיהם בבית המשפט. בין היתר, מדובר בהודעותיהם של סהר אטיאס ועלי פרחאת שמסרו בחקירותם כי שמעו קולות ירי בזירה במועד הרלבנטי. עוד נתמך ממצא זה גם בהודעותיו של המתلون במשפטה ודברים שמסר המתلون בין היתר לצופיה חלייף ולסהר אטיאס يوم למחמת האירוע מושא כתוב האישום.

4. בית המשפט היה מוסמך לעשות כן מכוח הוראת סעיף 10א(א) ו-(ג) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 "מטעמים שירשומו" ובהתקדים דבר לחיזוק בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודה זו [ראו למשל: ע"פ 11/11 7590/11 פלוני נ' מדינת ישראל (27.11.2013), פסקה 23; ע"פ 6277/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.2013), פסקאות 20-23]. בית המשפט המחויז נימק היטב העדיף את הודעותיהם של העדים הנ"ל כפי שנמסרו בחקירה המשטרתית על פני עדויותיהם לפניו. בית המשפט התרשם כי העדים נתנוים בפחד וחששו להעיד בבית המשפט אמת אודות מעורבותו של המערער באירוע. המסקנה בדבר אשמתו של המערער ומעורבותו בעבירות שבندון זוכה לחיזוק ממשועוטי בשתיquetו של המערער במהלך החקירה המשטרתית [ראו למשל: ע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל (8.7.2013), פסקה 36].

5. באשר למஹנות עדי התביעה; בית המשפט המחויז היה מודיע היטב לעברו הפלילי של המתلون וחיף זאת קבוע כי אין מניעה להסתמך על דברים שמסר בחקירהו אודות נסיבות ביצוע הiri, שכן דברים אלו זוכים לחיזוק בראיות ועדויות חיצונית כאמור. לא מצאתי טעם בטענותיו של המערער כנגד הודעותיהם של העדים בחקירה המשטרתית, שכן אם ביקשו להפלילו הiri שהיו יכולים לעשות זאת בקלות בזכותם במשפט אף לא עשו כן. לא זו אף זו, המתلون ביקש בחקירה המשטרתית להסביר את דבר מעורבותו של המערער באירוע ומשכך טען כי מדובר באדם רעל פנים, גרסה שנדחתה על ידי הערקה המבררת.

לא מצאתי גם בכר שבית המשפט המחויז מצא לנכון להתבסס על דברים שמסר המתلون לעדים השונים במהלך שיחות שקיימו עימיו ביום לאחר האירוע מושא כתוב האישום.

6. על יסוד שיחות אלה של המתلون עם העדים השונים קבע בית המשפט המחויז כי המערער הוא היורה. גרסה זו של המתلون עולה בקנה אחד עם העובדה שהמערער הוא שיזם את המפגש עם המתلون והודה כי התעמת עם המתلون בזירה שבנדון במועד הרלבנטי ואף סטר לו. העובדה כי נפלו בנסיבות העניין מחדרי חקירה, ככל שנפלו, אין בה כדי לבסס ספק סביר בדבר אשמתו של המערער נוכח מארג הראיות הנסיבתיות העומדות לחובתו ומבל' שהמערער סיפק הסבר אלטרנטיבי שהיה בו כדי לכרסם העובדתית המפורטת בכתב האישום [ראו למשל: ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל, (18.10.2012), פסקה 15; ע"פ 12/12 3947 סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.2013), פסקה 44].

7. באשר לעונש; הלכה היא כי בית משפט זה לא יטה להתערב בעונש שגזרה הערקה הדינית אלא במקרים חריגים [ראו למשל: ע"פ 2364/12 קטינה נ' מדינת ישראל (17.5.2012), פסקה 10 והasmactot הנזכרות שם]. מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים. מדובר בעונש מדויק ומאוזן המשקף את החומרה שביצוע עבירות נשחק ופתרון סכסוכים באמצעות נשחק חם תוך ירי באזרז מגורים. באשר לטענותיו של המערער כנגד מתחם העונש הולם בנסיבות העניין; סבורני כי אין לקבל טענות אלה. כך למשל בית משפט זה אישר אף עונש של 40 חודשים מאסר בגין שימוש בנשק קר לצורך פתרון סכסוכים [ע"פ 13/13 5153 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014), פסקה 12 והasmactot הנזכרות שם]. זאת ועוד, עיון בפסקתו של בית משפט זה, הגם שככל מקרה שונה בנסיבותיו באופן טבעי, מעלה כי במקרים בהם נעשה שימוש בנשק חם לפתור סכסוכים, גם אם לא נגרם נזק ממשי לגוף הושטו עונשי מאסר מכבים [ראו והשוו: ע"פ 3623/11 פרעוני נ' מדינת ישראל (26.11.2012), שם אושר עונש מאסר של 45 חודשים מאסר בפועל; ע"פ 10/10 2957 אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.5.2012), שם אושר, ברוב דעתות, עונש של חמיש וחצי שנות מאסר]. לאור האמור לעיל, לא מצאתי מקום להתערב בעונש שגזרה הערקה הדינית על המערער.

אשר על כן, יצא לחברי לדחות את הערעור על שני ראשיו.

שופט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכימים.

שופט

השופט א' שהט:

אני מסכימים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, י"ט באדר א' תשע"ד (19.2.2014).

שופט

שופט

שופט